

GÉBER LÁSZLÓ KÉT VERSE

MAJD AZ UTÓKOR

Majd az utókor, az idő helyre rak mindent.
Keresztre feszít, s azután kíméletlenül
a másvilágra repít.

Vagy egy alig észrevehető lanya szellő,
Mint egy mesebeli királyi sellő,
mielőtt elélveznél, kijózanít.

Azt akarod, hogy erről adjak őszintén számot?
Egy nagy sivatag ez itt, ahol vagyok.
S ez a rengeteg elrejtett seb is itt az asztalomon.

Innen csak az égre nézni lehet, esetleg
a föld alá bújni, vagy a forró napot
hideg sörrel keverni.

Úgy szeretlek, mint egy üvöltő farkas,
mint egy szomjas víziló. Nem is tudom
hogya, hogy szeretlek.

TE SEM VAGY AZ

Te sem vagy az, de hát itt mindenki más.
„Tata, integet a hajad”, csak ez van, és semmi más.
Madarak táplálékaként az égbe szállsz.

A leghíresebb arab kémikus Magiszteriumnak nevezte.
„Minden betegséget meggyógyít, s minden
anyagot arannyá változtat” – kezdte.

Minden az útra kerül végül, és eltápassák.
Kutya, macska, ember, őz és kecske.
Nincs itt misztérium, s anyagnak lelke.

Növök, mint a betontömbök között a fű,
terméketlen talajon. Hiába nem akarom,
csak a csillagos ég lesz az otthonom.